

— Igen. Nagyon mérges volt, káromkodott.

Kinn nagyot szívok még Aquincumból. Közben rádöbbenek, hogy én nem sajnálom „Tóth urat“. Rájövök, hogy az ember csak azt tudja sajnálni, akinek rosszabb, mint neki... Nem így „Tóth úrnak.“

Ur! Nem ír...

És megyünk vissza azon az uton, amelyiken jöttünk. De Aquincumba nemcsak ez az egy ut vezet. Nagyon, nagyon sok ut vezet Aquincumba.

ÉBREDÉS A XX. SZÁZADBAN

Irta: FEKETE FERENC

*Reggel megnézem magam:
van két kezem még, fülem, lábam —
s ruhám, a létem másik arca,
hová letettem: a szék karján van;*

*nézem a falakat: mind a négy ép,
az ablakra nézek: im töretlen,
levegő tódul a szobába:
nincs benne mérges gáz egy csepp sem!*

*Odamegyek a könyveimhez,
felveszem őket a karomba:
Ó, mily öröm! Meg vannak mind,
nem érte őket éjjel bomba.*

*Kinézek: az ucca álmosan
a tagjait most nyújtogatja,
Messzi földekről megtérőnek
hatódik így s szorul el hangja.*

*Ó, Századom, te örült Század,
amilyen nem volt még soha,
nem tudsz te sem gonoszabb lenni
mint árvához a mostoha,*

*ha elveszed a perc nyugalmát
ha testünk lelkünk kötözöd,
akárhogyan nem is akarnád:
naponta adsz kis örömet.*

*Élve kelni reggel ágyból,
reggel élve nézni szét!
Ó! Század, kinzásod naponta
bizsergeti meg tagjainkba
a feltámadás örömét.*